

[Freddy Madsen.]

trolkort kun gældende for en uge ad gangen og dertil et meget omfangsrigt skema og i visse situationer endda flere skemaer, der er svært tilgængelige for mange, og derefter må han henvende sig i sin fagforening med det skema, hvor man så kan foretage det videre fornødne.

Man skulle tænke på, også når man hører de røster af generel art, der nu rejser sig imod offentligt ansatte og imod offentlige myndigheder, at det er den slags ting, der bidrager til, at den slags generelle kampagner kan føres.

Nu skulle man jo så tro, at det var blevet lettere for fagforeningsfunktionærerne, når arbejdsformidlingen havde overtaget en del af virksomheden, nemlig kontrol og anvisning, men det modsatte er tilfældet. Kendsgerningerne viser, at bureaukratiet, som påtvinges fagforeningerne, er vokset betydeligt på grund af den dobbelte administration, der er opstået. På grund af det har det i mange fagforeninger været tvingende nødvendigt at antage flere funktionærer i den samme tid, som staten altså har ansat flere hundrede inden for det samme område.

Bare som et enkelt eksempel på den urimelige dobbeltadministration, der finder sted: man har pålagt fagforeningerne at oprette et særligt understøttelseskartotek. Samtidig fører arbejdsformidlingen et særligt kartotek, de såkaldte stamkort. I henhold til arbejdsdirektørens beretning på årsmødet med de statsanerkendte arbejdsløshedskasser skal det indeholde nøje opregnede og objektive oplysninger, både hvad angår helbredstilstand, uddannelse og tidligere beskæftigelse m.v.

Hvad m.v. står for, fortaber sig i det dunkle, men det fremgår, at det må kræve et omfattende og betydeligt stykke skrivebordsarbejde. På den anden side er det klart, at hvis offentligt ansatte skal have nogen rimelig mulighed for at sende folk blot til nogenlunde passende arbejde, kræver det en omfattende kortlægning ved skrivebordet af denne arbejdskrafts anvendelighed og duelighed.

Hermed er vi ved et andet spørgsmål, og det er vel også et spørgsmål, som rejser sig måske især i den højre side af salen: ja men er dette system da ikke nyttigt i hvert fald for arbejdsgiverne? Det er vel det, der lig-

ger til grund for nogle af de røster, vi har hørt her i dag.

Alle erfaringer viser, at svaret er nej. Så at sige alle fagforeninger kan, som det også tidligere har været nævnt her i dag, berette om, at de ringes op af arbejdsgivere, der anmoder om at skaffe dem kvalificeret arbejdskraft. Mange af dem har først forsøgt sig med arbejdsformidlingen, men resultatet har været utilfredsstillende, fordi de mennesker, de fik anvist, ikke var i stand til at klare de krævede opgaver. Forklaringen er ligetil: en fagforeningskasserer eller en anden funktionær i fagforeningen, der er vokset op i faget, som kender arbejdsforholdene på virksomhederne i det lokale område, og som fremfor alt kender sine kollegers fortrin og eventuelle mangler, vil i langt de fleste tilfælde være i stand til at sende netop den mand, der kan klare den krævede opgave. Det er derfor, vi kræver, at det omfattende skrivebordsarbejde i den offentlige arbejdsformidling ophører; alt dette skrivebordsarbejde af offentligt ansatte giver ikke det tilsigtede resultat.

Men det værste er jo, at for masser af mennesker medfører det ulykker, fordi de bliver anvist arbejde, hvor de ikke har nogen mulighed for at finde sig til rette, fordi de faktisk er blevet fejlanvist.

Det er altså ikke særlig gode resultater, man har opnået, og samtidig har millionerne jo rullet. Da forslaget i sin tid blev fremsat, anslog den daværende arbejdsminister, at det ville koste 11 mill. kr. i merudgifter og 3 mill. kr. til etablering. Alene det viser jo, at der var tale om en ganske unødvendig belastning af statens finanser. Han gjorde endog samtidig opmærksom på, at der var tale om et skøn, og det var fornuftigt gjort af ham, for det blev faktisk væsentligt mere.

For sammenligningens skyld skal jeg gå lidt længere tilbage, da vi havde den offentlige amsanvisning. Den kostede i 1966-67 16,8 mill. kr., i 1967-68 19,9 mill. kr. og i 1968-69 21,9 mill. kr., altså en stigning på 2-3 mill. kr. om året eller måske lidt over den almindelige prisudvikling. Men i 1969-70 steg udgifterne fra 21,9 til 30,7 mill. kr., året efter 48,8 mill. kr. og i 1971-72 til 58,9 mill. kr. Altså, i de første 3 år, da det nye system fungerede, steg udgifterne fra 22 til 60 mill. kr. eller med 38 mill. kr. Trods prisudviklingen er det langt mere, end man